



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Рев2 723/2015**  
**18.11.2015. године**  
**Београд**

**У ИМЕ НАРОДА**

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници из радног односа тужиље Ј.К., чији је пуномоћник М.К. из Б., против туженог G.S.S. DOO из Б., кога заступа М.А., адвокат из Б., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5142/12 од 05.02.2014. године, у седници одржаној 18.11.2015. године, донео је

**ПРЕСУДУ**

**ОДБИЈА СЕ** као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 5142/12 од 05.02.2014. године.

**Образложење**

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 5142/12 од 05.02.2014. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 4064/2011 од 16.05.2012. године, у ставу првом и другом изреке, којим је усвојен тужбени захтев тужиље и поништено као незаконито решење туженог бр. 2548/05 од 14.07.2005. године о отказу уговора о раду, а тужени обавезан да тужиљу врати на рад на послове на које је била распоређена по уговору о раду бр. 3365/04 од 24.06.2004. године. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је укинута у ставу трећем и четвртном и предмет упућен Другом основном суду у Београду на поновно суђење.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужиља је дала одговор на ревизију са предлогом да се ревизија одбије као неоснована.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању решењем туженог од 14.07.2005. године тужили је отказан уговор о раду због неостваривања резултата рада на основу члана 179. тачка 1. Закона о раду. У образложењу решења је наведено да је непосредни руководилац на основу извештаја комисије о раду запослене у периоду од 01.04.2005. године до 10.06.2005. године утврдио да запослена не остварује резултате рада утврђене планом пословања послодавца, односно да нема потребна знања и способности за обављање послова на које је распоређена. Претходно је 16.06.2005. године тужила упозорена на постојање разлога за отказ уговора о раду, о чему се изјаснила 20.06.2005. године. Такође је утврђено да тужени није упозорио тужилу на околности неостваривања резултата рада и није јој оставио рок за побољшање радних резултата.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су побијано решење туженог о отказу уговора о раду поништили и туженог обавезали да тужилу врати на рад.

Тужили је радни однос престао због неостваривања резултата рада на основу члана 179. тачка 1. Закона о раду. Том законском одредбом прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени не остварује резултате рада, односно нема потребна знања и способности за обављање послова на којима ради. Отказни разлог из тачке 1. наведеног члана је последица недовољног рада, залагања или неукости запосленог и пре његове примене је неопходно да послодавац на поуздан начин утврди да предвиђене резултате рада запослени не остварује, те да му да инструкције и писмено упозорење о тој околности, са остављањем одређеног рока за побољшање радног учинка, што је у конкретном случају изостало. Непоштовање наведених обавеза послодавца за собом повлачи ништавост таквог отказа из наведеног разлога, у складу са Конвенцијом МОП-а бр. 158 о престанку радног односа на иницијативу послодавца, са препоруком бр. 166, којом је прописано да раднику неће престати радни однос због незадовољавајућег вршења посла, изузев ако му је послодавац претходно дао инструкције и писмено упозорење, а ако радник, који и после истека одговарајућег рока предвиђеног за побољшање, настави и даље да обавља дужности на незадовољавајући начин, радни однос му може престати.

Имајући у виду наведено, правилан је закључак нижестепених суда да је побијано решење туженог незаконито, јер није поступио на описани начин, а ревизијски наводи којима се оспорава овакав закључак нижестепених суда, нису основани.

Одредбом члана 191. став 1. Закона о раду је прописано да ако суд донесе правноснажну одлуку којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос, запослени има право да се врати на рад, ако то захтева. Стога тужени неосновано указује да је тужба у делу којим се тражи враћање на

рад неблаговремена, јер је последица незаконитог отказа реинтеграција радника сходно наведеној законској одредби.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, применом члана 405. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија  
Предраг Трифуновић,с.р.**